

สรุปผลการรับฟังความคิดเห็นของพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช.

ประเด็นที่รับฟังความคิดเห็น	ความเห็น/ข้อเสนอแนะ	ผลการพิจารณา/คำชี้แจง
<p>๑. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ ที่สมควรมีกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ตามหลักการที่เป็นสาระสำคัญข้างต้น เพื่อใช้บังคับ</p>	<p>มีพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. แสดงความคิดเห็น จำนวน ๒๘ คน แบ่งเป็น</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผู้ที่เห็นชอบในหลักการของร่าง จำนวน ๒๑ คน - ผู้ที่เห็นชอบในหลักการของร่าง แต่มีความเห็นหรือข้อสังเกตเพิ่มเติม จำนวน ๑ คน - ผู้ที่เห็นชอบ/ไม่เห็นชอบ กับร่าง บางมาตรา และมีความเห็นหรือข้อสังเกตเพิ่มเติม จำนวน ๖ คน 	<p style="text-align: center;">-</p>
<p>๒. ท่านเห็นว่า (ร่าง) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีบทบัญญัติใดหรือไม่ ที่ไม่ชัดเจนหรือไม่สอดคล้อง หรือมีหลักการไม่เหมาะสม ซึ่งสมควรได้รับการปรับปรุงแก้ไข หรือมีหลักเกณฑ์ใดในเรื่องนี้ที่ยังไม่มีการบรรจุไว้ในปัจจุบัน และสมควรบัญญัติเพิ่มเติม</p>	<p>๒.๑ ไม่เห็นด้วยกับร่างมาตรา ๓ เนื่องจากควรเป็นสิทธิขาดของอัยการสูงสุดในฐานะคู่ความโดยตรง หาก ป.ป.ช. จะใช้สิทธินี้ควรเป็นคู่ความเองมาตั้งแต่ต้น</p>	<p>ประเด็นนี้เป็นประเด็นเดียวกันกับที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้เสนอ (ร่าง) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต (ฉบับที่ ..) พ.ศ. แก่เลขาธิการคณะรัฐมนตรี ตามหนังสือสำนักงาน ป.ป.ช. ด่วนที่สุด ที่ ปช ๐๐๒๖/๐๑๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ โดยได้มีการชี้แจงในประเด็นนี้ว่า</p> <p>เนื่องจากพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ กำหนดให้อัยการสูงสุดเป็นผู้ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเช่นเดียวกับการดำเนินการดำเนินคดีอาญาในความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ แต่สำหรับกรณีที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องและเป็นกรณีที่สมควรจะพิจารณาว่าจะต้องอุทธรณ์หรือฎีกาคำสั่งของศาลหรือไม่นั้น พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มิได้กำหนดให้อัยการสูงสุดต้องหารือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. เช่นเดียวกับการหารือในกรณีที่ศาลยกฟ้องในความผิดทางอาญาหรือความผิดฐานทุจริต จึงเป็นการสมควรที่จะกำหนดให้อัยการสูงสุดหารือต่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. ก่อน ในกรณีที่อัยการสูงสุดจะไม่อุทธรณ์หรือฎีกาคำร้องขอให้ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดิน และกำหนดให้</p>

ประเด็นที่รับฟังความคิดเห็น	ความเห็น/ข้อเสนอแนะ	ผลการพิจารณา/คำชี้แจง
		<p>คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นผู้ที่มีสิทธิยื่นอุทธรณ์ได้เองในกรณีที่อัยการสูงสุดจะไม่อุทธรณ์หรือฎีกา เนื่องจากรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ได้กำหนดให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นองค์กรหลักที่ทำหน้าที่ในการปราบปรามการทุจริตจึงจำเป็นต้องมีมาตรการและกลไกที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและจัดการทุจริตอย่างเข้มงวด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๖๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และเนื่องจากคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีหน้าที่ดำเนินคดีทุจริตแทนรัฐ จึงมีส่วนได้เสียในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ด้วย จึงควรกำหนดให้สิทธิในการอุทธรณ์หรือฎีกาแก่คณะกรรมการ ป.ป.ช.</p>
	<p>๒.๒ ไม่เห็นชอบกับร่างมาตรา ๔ เนื่องจากเห็นว่าให้อัยการฟ้องให้เหมาะสมกว่า</p>	-
	<p>๒.๓ เห็นด้วยกับหลักการของร่างมาตรา ๔ แต่ในวรรคแรก ควรปรับเป็นให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มอบหมายพนักงานไต่สวนเป็นผู้มีอำนาจ เปรียบกรณีอัยการสูงสุดมอบอัยการพื้นที่ เพื่อสะดวกในการดำเนินกระบวนการพิจารณา</p>	<p>ในร่างมาตรา ๔ ที่กำหนดให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ และให้ใช้ข้อความใหม่แทน มีการกำหนดให้นำมาตรา ๘๐ ที่กำหนดให้ในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ฟ้องคดีเอง คณะกรรมการ ป.ป.ช. จะพิจารณามอบหมายให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินคดีแทนคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือจะพิจารณาแต่งตั้งทนายความเพื่อดำเนินคดีแทนก็ได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด มาใช้บังคับด้วยโดยอนุโลมอยู่แล้ว</p>
	<p>๒.๔ ไม่เห็นด้วยกับร่างมาตรา ๔ วรรคหนึ่ง เพราะการดำเนินการยื่นฟ้องต่อศาล ควรให้อำนาจกับอัยการ เนื่องจากมีความเชี่ยวชาญ และมีประสิทธิภาพ</p>	<p>คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจในการยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินได้เองอยู่แล้ว ในกรณีที่ในกรณีที่อัยการสูงสุดเห็นว่าสำนวนการไต่สวนยังไม่สมบูรณ์พอที่จะดำเนินคดีได้ และคณะกรรมการร่วมไม่อาจหาข้อยุติได้ ดังนั้น ในการยื่นคำร้องขอให้ทรัพย์สินจากการร่ำรวยผิดปกติตกเป็นของแผ่นดินจึงเป็นการดำเนินการที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ดำเนินการอยู่แล้วเช่นกัน ประกอบกับแม้ในการร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินด้วยเหตุที่เจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติที่อัยการสูงสุดดำเนินการก็ตาม แต่คณะกรรมการ ป.ป.ช. และพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักรงาน ป.ป.ช. ยังคงต้องเข้าไปมีส่วนร่วมในเกือบจะทุกขั้นตอน เช่น อัยการสูงสุดจะมอบหมายให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นผู้ที่ดำเนินการเพื่อให้</p>

ประเด็นที่รับฟังความคิดเห็น	ความเห็น/ข้อเสนอแนะ	ผลการพิจารณา/คำชี้แจง
		<p>ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น กระทรวงการคลัง เสมอมา ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. และพนักงานเจ้าหน้าที่สำนักงาน ป.ป.ช. ซึ่งทำหน้าที่ในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐร่ำรวยผิดปกติ ย่อมจะมีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งซึ่งทั้งส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด และความสัมพันธ์หรือความเชื่อมโยงของทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการร่ำรวยผิดปกติของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอีกด้วย</p>
	<p>๒.๕ เห็นด้วยกับร่างมาตรา ๔ บางส่วน แต่ส่วนที่ไม่เห็นด้วย คือ การสั่งไล่ออกหรือสั่งให้พ้นจากตำแหน่งควรเป็นไปตามหลักการในมาตรา ๙๘ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐจะมีองค์กรบริหารงานบุคคลของแต่ละหน่วยงาน เป็นผู้ให้ความเห็นชอบในการเข้าสู่ตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่งอยู่แล้ว ส่วนการพ้นจากตำแหน่งหรือการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่น ควรจะเป็นไปตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ เนื่องจากเป็นกรณีที่กฎหมายถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่และหากจะให้ถือสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวน วินัยเห็นควรบัญญัติให้ชัดเจนในตัวบทด้วย</p>	<p>ในส่วนที่เจ้าหน้าที่ได้แสดงความคิดเห็น เป็นหลักการเดิมของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคสาม ที่ไม่ได้มีเสนอแก้ไขแต่อย่างใด</p> <p>การดำเนินการทางวินัยแก่ผู้ถูกกล่าวหาในความผิดฐานร่ำรวยผิดปกติ เป็นการดำเนินการทางวินัยตามฐานความผิดเฉพาะที่มีการกำหนดไว้ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ ไม่ใช่การดำเนินการทางวินัยในกรณีปกติที่อาจมีกรณีต้องพิจารณาตามกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานบุคคลของผู้ถูกกล่าวหา โดยในเรื่องนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยมีความเห็นไว้ในเรื่องเสร็จที่ ๑๕๙๒/๒๕๖๔ เรื่อง การดำเนินการทางวินัยตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ สรุปความได้ว่า การสั่งลงโทษไล่ออกในกรณีที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่าข้าราชการพลเรือนสามัญร่ำรวยผิดปกตินั้น เป็นการใช้อำนาจของผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๑๒๒ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ อันเป็นบทบัญญัติที่กำหนดวิธีการ หน้าที่ และอำนาจในการดำเนินการทางวินัยกรณีเจ้าหน้าที่ของรัฐถูกกล่าวหาว่าร่ำรวยผิดปกติไว้เป็นการเฉพาะ ดังนั้น การสั่งลงโทษไล่ออกกรณีคณะกรรมการ ป.ป.ช. วินิจฉัยว่าร่ำรวยผิดปกติ จึงมิใช่การสั่งลงโทษไล่ออก ตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ และ อ.ก.พ. กระทรวง หรือ ก.พ. ย่อมไม่มีอำนาจในการตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมและดุลพินิจในการสั่งลงโทษของผู้บังคับบัญชา ตามมาตรา ๑๐๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ข้าราชการพลเรือนสามัญที่ถูกสั่งลงโทษจึงไม่อาจอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ซึ่งมีหน้าที่และอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ที่ข้าราชการพลเรือนสามัญถูกสั่งลงโทษ ตามมาตรา ๓๑ (๒) ประกอบมาตรา ๑๑๔ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการ</p>

ประเด็นที่รับฟังความคิดเห็น	ความเห็น/ข้อเสนอแนะ	ผลการพิจารณา/คำชี้แจง
		<p>พลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้ การตรวจสอบการใช้ดุลพินิจในกรณีนี้หากจะพึงมียอมเป็นอำนาจของศาลหรือตามกลไกการตรวจสอบตามที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและเป็นการสอดคล้องกับหลักการตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม (ก.พ.ค.) ได้เคยวินิจฉัยไว้ในเรื่องดำที่ ๖๐๑๐๐๕๙ เรื่องแดงที่ ๐๐๖๖๑๖๑ ว่า การลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการในกรณีร้ายแรงผิดกติ ซึ่งคณะกรรมการ ป.ป.ช. ได้แจ้งให้ผู้บังคับบัญชาหรือผู้มีอำนาจแต่งตั้งถอดถอนผู้ถูกกล่าวหา ลงโทษไล่ออกหรือปลดออก โดยให้ถือว่าเป็นความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ ตามมาตรา ๘๐ (๔) แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นการลงโทษไล่ออกหรือปลดออกตามฐานความผิด ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มิใช่การลงโทษทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงไม่อาจอุทธรณ์ต่อ ก.พ.ค. ได้ (คณะกรรมการพิทักษ์ระบบคุณธรรม./ (๒๕๖๒) ./ คำวินิจฉัย ก.พ.ค. ที่นำเสนอใจ./ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๖๖./ จากเว็บไซต์: https://mspc.ocsc.go.th /๒๐๑๙/๐๗/ ๖๐๑๐๐๕๙)</p> <p>ดังนั้น หากกำหนดให้การพ้นจากตำแหน่งหรือการถอดถอนผู้บริหารท้องถิ่นเป็นไปตามมาตรา ๙๘ วรรคสี่ เนื่องจากเป็นกรณีที่ถูกกฎหมายถือว่าเป็นการทุจริตต่อหน้าที่และให้ถือว่าการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นสำนวนการสอบสวนวินัย ย่อมจะเป็นการทำให้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้อยู่แล้ว ลดประสิทธิภาพลง</p>
	<p>๒.๖ เห็นด้วยกับร่างมาตรา ๕ หากเป็นกรณีร้ายแรงผิดกติที่สืบเนื่องมาจากการใช้อำนาจหน้าที่ เนื่องจากจะป้องกันการเข้าไปยุ่งเหยิงกับพยานหลักฐานที่อาจอยู่ในความครอบครอง แต่ถ้าเป็นกรณีอื่น เห็นว่ามาตรานี้ยังไม่มี ความจำเป็นถึงขนาดให้หยุดปฏิบัติ</p>	<p>ในส่วนประเด็นการหยุดปฏิบัติหน้าที่ที่เจ้าหน้าที่ได้แสดงความคิดเห็น เป็นหลักการเดิมของพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๒๒ วรรคหนึ่ง ที่ไม่ได้มีเสนอแก้ไขแต่อย่างใด แต่เนื่องจากการปรับแก้ไขในร่างมาตราอื่น ๆ ส่งผลให้ไม่สามารถกำหนดหลักการดังกล่าวไว้ในมาตราเดิมได้ จึงต้องนำหลักการดังกล่าวมา กำหนดเพิ่มเป็นมาตรา ๑๒๒/๑ เพื่อคงหลักการนี้ไว้ตามเดิม</p>

ประเด็นที่รับฟังความคิดเห็น	ความเห็น/ข้อเสนอแนะ	ผลการพิจารณา/คำชี้แจง
	หน้าที่ เพราะในมาตรา ๑๒๒ จะต้อง พ้นจากตำแหน่งอยู่แล้ว	

รายการอ้างอิง

สุรชัย เลียงบุญเลิศชัย. “นิติธรรมกับการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ.” ใน รวมบทความวิชาการของสำนักงานศาลยุติธรรม. ชุดที่ ๑๖. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, ๒๕๖๑.
 บรรเจิด สิงคะเนติ. “การควบคุมและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ.” ใน รวมบทความกฎหมายมหาชนจากเว็บไซต์ www.pub-law.net. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ, ๒๕๕๕.